

Europa vista des d'Alemanya

Danke Deutschland!

¿Quin interès té Alemanya en Croàcia? El suport, evident, que ha donat a Croàcia i a Eslovènia ha desfermat de nou els fantasmes imperials.

Dins la Comunitat Europea la batalla ha estat molt intensa. I segurament si Alemanya no haguera advertit que estava disposada a reconèixer, tota sola si calia, Croàcia i Eslovènia, encara ara estaríem esperant de Brussel·les alguna decisió. En alguns països és fàcil endevinar d'on vénen les suspicàcies i per què es congela tant com es pot el suport a les nacions que volen ser independents. ¿Però Alemanya per què dóna un suport tan clar? Probablement per dues raons. Primer perquè se la sap més llarga i ha entès que a l'est ex-comunista hi ha molt de camp per a córrer i també una certa responsabilitat col·lectiva dels europeus. Però després, també això és cert, perquè des d'Alemanya el mapa d'Europa es mira d'una manera diferent.

Abans que tot: no hi ha cap prova real que pugui fer creure en un desinterès alemany per l'Europa comunitària. Es va parlar abundantment del tema en el moment de la unificació però a hores d'ara ja sembla només una discussió acadèmica. Alemanya ha continuat complint tots els seus compromisos i ha estirat del carro comunitari amb una notable vehemència.

Però dit això, Alemanya ha atès també els seus interessos particulars (econòmics, històrics, afectius...) que queden a l'altra banda. En primer lloc, els territoris germànics, és a dir, Àustria, el Tirol del sud i una part de Suïssa. Potser també Luxem-

burg. En segon lloc, aquells països parents amb els quals ha mantingut històricament unes relacions complicades però fèrtils. Són el país dels txecs (Bohèmia i Moràvia), Holanda i

güa i cultura i comparteixen amb els alemanys costums culinaris o hàbits de treball. Són, bàsicament, Hongria, Eslovàquia, Eslovènia —una part de la qual alguns consideren germànica— i Croàcia. I en quart i darrer lloc, els alemanys busquen una relació especial amb els seus veïns orientals, Polònia, Lituània, Letònia i Estònia.

Amb aquests pobles la relació és molt especial, i una mica difícil, perquè alemanys i russos han envaït i contraenvaït aquestes nacions durant l'últim segle de manera constant. I també perquè Alemanya no renuncia explícitament com a nació —ho ha fet com a estat però això val per a poc— a recuperar els territoris de Silèsia, Pomerània i la Mazúria, incloent-hi el Kaliningrad ara soviètic (la vella Königsberg de Kant). Els temors d'aquests pobles, però, es veuen atenuats per la combinació de la potència econòmica de Berlín i la seua penúria evident.

Es, no cal ser massa llest per a endevinar-ho, el mapa del Reich. Però no el del darrer Reich sinó el de tots els Reich alemanys. És el mapa del territori mental dels alemanys. El mapa que interessa originàriament a aquesta nació. Per

això es repeteix constantment al llarg de la història. I aquesta és la seua validesa. Significa només això. I no pre-disposa a cap règim polític concret.

Alemanya, una altra visió del mapa d'Europa.

ARXIU

Flandes (en el supòsit que siguin coses diferents). En tercer lloc, amb aquells països que tradicionalment han tingut bones relacions amb els germànics i que encara avui tenen la cultura i la llengua alemanyes com a segona llen-

Vicent Partal